

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 72 mm) 8.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. (tylko dla osób prywatnych); dla poszuk. pracy 20 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej dwa słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 30.

Kraków, środa 7 lutego 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rekopisy będą zwracane autorem jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej.

Z cyklu: Śmierć na morzu.

Marynarka brytyjska poniosła nowe dotkliwie straty.

Nowoczesny parowiec towarowy „Beaverburn” storpedowany u wybrzeży Anglii

(=) Amsterdam, 7 lutego. — Wielki angielski parowiec towarowy „Beaverburn”, pojemności 9.874 ton, zdążający pod konwojem do Anglii, został storpedowany w pobliżu angielskich wybrzeży południowo-zachodnich i zatonał. Statek ten odbywał wraz z czterema innymi parowcami oceanicznymi podróż z Kanady do Jednego z portów angielskich.

Jak donosi w związku z tem amsterdamski dziennik „Telegraaf” parowiec „Beaverburn” należał do najszybszych i najnowszych angielskich parowców frachtowych. Był on własnością linii „Canadian-Pacific” i obsługiwał wraz z czterema innymi okrętami klasy „Beaver” od roku 1928 regularną 10-dniową linię komunikacyjną Anglija—Kanada. Wszystkie te okręty są wyposażone w specjalne urządzenia chłodnicze, dla przewożenia owoców. Według komunikatu agencji Reutersa 76 ludzi z załogi zdane uratować.

Ponadto źródła amsterdamskie donoszą, że z końcem ubiegłego tygodnia wjechał angielski parowiec „Portelet” pojemności 1.064 ton na minę i zatonał po upływie półtorej godziny. Dwóch ludzi z załogi poniosło śmierć, 9 pozostałych przy życiu zostało odstawionych na ląd przez pewien okręt fiński.

Brytyjski parowiec 1000-tonowy wjechał na minę i zatonał.

(=) Londyn, 7 lutego. — Brytyjski parowiec „Portslet” pojemności 1.064 ton podczas żeglugi na morzu Północnym wjechał na minę i zatonał. 9 ludzi z załogi, którzy pozostali przy życiu, wzięli na pokład przejeżdżający okręt fiński.

Zatonał brytyjski poławiacz min.

54 ludzi załogi zginęło wraz z okrętem.

(=) Amsterdam, 7 lutego. — Według doniesienia agencji Reutersa z Londynu, podano tam urzędowe do wiadomości, iż zatonał brytyjski poławiacz min „Sphinx” pojemności 875 ton.

Według dotychczasowych danych 54 ludzi z załogi zostało zabitych w czasie katastrofy lub zatonało. Na okręcie znajdowała się załoga w sile 80 ludzi. „Sphinx” został dopiero w roku 1938 wypuszczony na morze i był uzbrojony w dwa działka przeciwlotnicze 10,2 cm, oraz dwa karabiny maszynowe. Jak Reuter dodatkowo komunikuje, zatopiona obecnie brytyjska jednostka wojenna została uszkodzona w czasie eobotniego ataku niemieckiej floty powietrznej.

Grecki parowiec zaginął bez śladu.

(=) Rzym, 7 lutego. — Jak „Palestine Post” donosi z Tel. Aviv, od 40 dni zaginął bez śladu grecki parowiec „Popi” pojemności 1.500 ton. Parowiec grecki znajdował się w drodze do Glasgow z ładunkiem cytryn. Liczą się z tem, że w najlepszym razie cały ładunek towaru musiał ulec zepsuciu.

Norwegia i Holandia straciły dalsze okręty.

(=) Oslo, 7 lutego. — Jak donosi norwskie biuro telegraficzne, towarzystwo, będące właścicielem parowca „Segovia” pojemności 1.987 ton, wyraża obawę, iż okręt ten wraz z 32 ludźmi załogi i pasażerami zaginął w drodze z Portugalji do Norwegji. Ostatnia wiadomość, nadana z „Segovii”, pochodzi jeszcze z 20 stycznia.

(=) Amsterdam, 7 lutego. — Reuter donosi, że na północnym wybrzeżu Anglii zatonał norweski parowiec „Tempo Oslo” pojemności 629 ton.

(=) Amsterdam, 7 lutego. Holenderski parowiec „Latrats” poj. 5.850 ton wjechał w kanale La Manchs na minę i został tak uszkodzony, że każdej chwili grozi mu zatonięcie.

(=) Oslo, 7 lutego. — Wielki norweski okręt motorowy „Belpareil” pojemności 7.203 ton, wpadł na rafę i został opuszczony przez załogę. W związku z tą katastrofą pisze norweski „Dziennik handlowy i żegluga”: „Strata ta jest dla Norwegji tem dotkliwsza, iż oręt ten wioził do Norwegji największy ładunek koksu, jaki kiedykolwiek został nadany z Anglii do Norwegji.”

Co godzinę tonie tysiąc ton.

„Tevere” o zaskakującym wzroście statystyki zatopień okrętów na morzu Północnym.

Rzym, 7 lutego. „Angielskie i neutralne okręty toną na Morzu Północnym w tempie 1000 ton na godzinę” — zaznacza „Tevere” w wielkim tytule artykułu, poświęconego zatopieniom okrętów w ostatnich 24 godzinach. Niemiecka blokada, skierowana przeciwko Anglii, może wykazać się, jak to pisze dziennik, już sukcesami, które zasługują na największą uwagę.

Od 5 miesięcy Churchill stale ponawia za-

pewnienia, że znalazł już środki i drogi skutecznej obrony, ale obiektywny i bezstronny obserwator musi przyznać, że chodzi tu tylko o puste obietnice i że rzeczywistość mówi zupełnie co innego, a mianowicie to, że zatopienia okrętów stają się coraz liczniejsze, osiągając poważne cyfry a ich tempo wzrasta z dnia na dzień.

Według obliczeń pisma „Tevere”, które jedynakowoż w żadnym wypadku nie są zupełnie, można przyjąć, że dotychczas zatopiono 1.542.796 ton. Ostatnio Anglicy twierdzili, że system konwojów jest pewnym środkiem obrony, ale niebawem atak niemieckiej łodzi podwodnej udowodnił, że i w konwoju można wywołać wielkie zamieszanie. Mimo ogólnej ucieczki dwie wielkie jednostki morskie zostały na trasie. Poważne ciosy zadała w ub. tygodniu także i niemiecka flota powietrzna. Byłyby to wyniki, które już za pierwszą próbą nie mogą wróżyć zbyt wiele na przyszłość.

Uzyskana obecnie przeciętna odpowiada już cyfrom z wojny światowej, a wówczas, jak to przyznają angielscy mężowie stanu, którzy częściowo i dzisiaj znajdują się u steru władzy, Anglija, z uwagi na brak okrętów, znajdowała się u brzegu klęski. Istnienie Anglii zależy od nieprzerwanej dostawy środków żywności i surowców z krajów zamorskich, ponieważ jej zbiory zboża pokrywają zaledwie jedną piątą zapotrzebowania, podczas gdy cztery piąte musi Anglija importować z zagranicy. Podobnie przedstawia się sytuacja w zakresie innych środków żywności oraz surowców.

„Diabelska ręka maciła wywołując niepokój na Bałkanach”

Komentarze prasy włoskiej do konferencji belgradzkiej.

(=) Medjolan, 7 lutego. Prasa północno-włoska omawia w obszernych komentarzach redakcyjnych wyniki i rezultaty zakończonej niedawno konferencji bałkańskiej. „Popolo d'Italia” podkreśla, że pozytywną stroną uchwał konferencji jest odnowienie paktu bałkańskiego i stwierdzenie wspólnej woli państw bałkańskich trzymać się zdaleka od ryzyka wojny.

„Corriere della Sera” stwierdza, że dyplomacja wielkich demokracji, która niezmordowanie pracuje nad rozszerzeniem konfliktu na nowe terytoria, spodziewała się, iż konferencja belgradzka stanie się nowym źródłem, podsycającym bakcyli wojny. Demokracje te uważają ze względów historycznych

Bałkan jako szczególnie podatny teren dla rozwoju tego śmiertelnego bakcyli. Według wszelkiego prawdopodobieństwa ta opinia o Bałkanach, jako o ognisku zapalnym Europy jest niesłuszna i niesprawiedliwa. — Poza nie dającym się zaprzeczyć podnieceniem na Bałkanach musi się jednak zawsze szukać jakiejś diabelskiej ręki czyto brytyjskiego dyplomaty, czy rosyjskiego wielkiego księcia, czy wreszcie francuskiego posła, dzięki czemu wiele problemów i różnic zdań, które mogły być łatwo rozwiązane w bezpośrednich rozmowach między zainteresowanymi państwami na drodze pokojowej, stało się węzłami nie do rozwiązania i doprowadziły z czasem do ciężkich europejskich zagmatwań.

Robotnicy zatrudnieni w Rzeszy mogą przekazywać zarobki swym rodzinom w Generalnym Gubernatorstwie.

(=) Kraków, 7 lutego. — Rząd Rzeszy wydał zarządzenie, stanowiące wielkie dobrodziejstwo dla ludności polskiej Generalnego Gubernatorstwa. Mianowicie Minister Gospodarstwa Rzeszy ostatnio postanowił, że robotnicy polscy, zatrudnieni na terenie Rzeszy niemieckiej mogą przekazywać sws zarobki rodzinom zamieszkałym na terenie Generalnego Gubernatorstwa w wysokości do 100 zł miesięcznie. W ten sposób był rodzin robotników tych został zapewniony. Przekazywanie odbywa się drogą pocztową. Przekazywane do każdego niemieckiego urzędu pocztowego, wypłatę zaś adresatowi w Gsn. Gubernatorstwie uskutecznią organa służby niemieckiej Poczty Wschodniej.

Z dnia na dzień

(=) Kraków, 7 lutego.

Przemysł niemiecki silny, jak nigdy dotychczas. Na temat obecnego stanu przemysłu niemieckiego informuje w interesującym artykule czasopismo „Die Wehrmacht”.

— Żołnierz niemiecki — stwierdza artykuł m. in. — walczy dziś z tem silnem przekonaniem, że robotnik niemiecki, pracujący w głębi kraju dostarcza broni, koniecznej dla obrony bezpieczeństwa Ojczyzny niemieckiej. **Przemysł niemiecki jest dziś tak silny i zdolny do pracy, jak nigdy dotychczas.** Szczególnie duży krok naprzód uczyniły Niemcy w dziedzinie konstrukcji samolotów.

Nawet zagranica musi dziś przyznać, że Rzesza niemiecka buduje obecnie więcej, i pod względem jakości lepsze samoloty, niż Anglija i Francja razem wzięte. Przemysł lotniczy obu tych krajów nie są bowiem w stanie zaspokoić własną produkcją zapotrzebowania swych flot powietrznych, natomiast niemieckie zakłady lotnicze potrafiły nie tylko rozbudować własną potężną flotę powietrzną, ale także są w stanie produkować nadmiar maszyn, przeznaczonych na wywóz. W dziedzinie wywozu samolotów Niemcy stanęły na pierwszym miejscu wśród państw europejskich, a prawdopodobnie także i światowych. Nie należy przytem zapominać o tem, że pod względem jakości maszyn niemieckie stoja najwyżej w świecie.

Również inne gałęzie przemysłu, pracujące w szerszym tego słowa znaczeniu dla celów wytworzenia materiałów wojennych wykazują w ostatnich latach olbrzymi rozwój. W szczególności artykuł wskazuje na wzrost produkcji stali surowej, która w roku 1939 doszła do wysokości 23 milionów ton, pozostawiając daleko za sobą wszystkie dotychczasowe wyniki w tej dziedzinie. Tem samem produkcja niemiecka przewyższyła o przeszło 100 procent produkcję stali surowej w Anglii, wykazującą w roku 1938 zaledwie 10,6 milionów ton. Sytuacja niemieckiego przemysłu stalowego doznała znacznej poprawy, na skutek zajęcia polskich terenów przemysłowych. Niemiecka produkcja żelaza i stali powiększył się dzięki temu o dalsze 2 miliony ton rocznie.

Tak ważny dla celów uzbrojenia przemysł maszynowy osiągnął również w swej produkcji rekordową wysokość. Wartość produkcji w tej gałęzi przemysłu podniosła się z 1,4 miljarda marek w roku 1932 do 5,5 miliardów marek w roku 1938. — Dzięki dalszym zabiegom produkcja w roku 1939 została w znacznym stopniu jeszcze bardziej wzmożona.

To samo da się powiedzieć o niemieckiej produkcji węgla.

Artykuł uzupełniony jest konkretnymi cyframi, ilustrującymi dane, przytoczone przez Führera w jego ostatniej mowie w parlamencie Rzeszy na temat potężnego zwiększenia zbrojeń niemieckich w ostatnich 5 miesiącach. Jeżeli w końcu weźmie się pod uwagę, że Niemcy w chwili obecnej — w przeciwstawieniu do wojny światowej — walczą tylko na jednym froncie, że posiadają ubezpieczone połączenia komunikacyjne z Europą wschodnią i północno-wschodnią, że morze Bałtyckie jest w zupełności zamknięte przed jakiegokolwiek siłami nieprzyjacielskimi, to wtedy nie można mieć wątpliwości w trwałości materialowej przewagi Rzeszy w przebiegu dalszego trwania obecnej wojny.

Bankructwo towarzystwa „Peniks” przed sądem.

Wiedźń, 7 lutego. — Na wokandzie sądu krajowego w Wiedniu znalazła się w poniedziałek rozpisana na 12 dni rozprawa przeciwko zastępcy dyrektora Towarzystwa Ubezpieczeń na życie „Phoenix” Maxowi Izraelowi Bretschneiderowi i nacelnemu buchalterowi tejże firmy Edwardowi Hannyemu, którzy zostali oskarżeni o zbrodnicze oszustwa.

Natychmiast po ogłoszeniu bankructwa towarzystwa „Phoenix” ustalono, że zadłużenie firmy „Peniks” sięga olbrzymiej sumy 478 milionów szylingów. Towarzystwo to wyłączało olbrzymie subwencje organizacjom w rodzaju „Heimatschutz” i „Ostmarkische Sturmsharen”, aby zwalczać ruch naodwo-socjalistyczny w obronie interesów żydostwa. Postępowanie to służyło po myśli rządów Dolfussa i Schuschnigg.

Konkurent Roosevelta.

Tomasz E. Dewey

Kandydat partji republikańskiej na stanowisko Prezydenta Stanów Zjednoczonych.

(Dokończenie).

Wielcy finansisci wykorzystywali wpływowe stanowisko swej partji, aby powiększyli swoje zasoby gotówkowe. Interes osobisty uważali oni za równie ważny, jak interes społeczny.

Dzięki ich wpływowi powstały wówczas znane dla ochrone i wiele innych korzystnych dla wielkiego przemysłu pomysłów. Akcja ta, prowadzona tak jednostronnie, musiała doprowadzić do opłakanych rezultatów. Nie dąży one zbyt długo na siebie czekać. W r. 1929 nastąpił olbrzymi krach finansowy, którego skutki dają się do dziś odczuć w Ameryce.

W międzyczasie jednak rozsądni członkowie partji republikańskiej poznali się już na błędach polityki swego obozu i dzisiaj, gdyby przyszli do władzy, to niewątpliwie zatrzymają wiele planów gospodarczych Roosevelta, a nawet będą się starać je odpowiednio rozbudować.

W każdym razie mr. Dewey zamierza prowadzić podobną politykę agrarną co i Roosevelt, tem więcej, że koła farmerskie zgodziły się na jej zasady. Dewey, podobnie jak i Roosevelt oraz jego minister rolnictwa Wallace, ubolewa, że siła kupna rolników rługa tak znacząco zmniejszono się.

„W r. 1926 — mówił Dewey w Minneapolis — rolnik musiał sprzedać 75 buszli zboża, aby kupić sobie plug. Dzisiaj musi za ten sam plug zapłacić cenę 116 buszli zboża”. A więc Dewey sympatyzuje z t. zw. ceną parytetową wyrobów rolniczych, do której kieruje się od wielu już lat „Agricultural Adjustment Act” ustawy „New Deal”, Roosevelta. Zasada ta ma doprowadzić do większej zdolności dokonywania zakupów przez rolników.

Dewey krytykuje obecny stan bezrobocia, bezczynność zamrożonych kapitałów, które obecnie, przez nowe zamiary Roosevelta, mają być uruchomione w celach akcji objętej aktem „New Deal”. W jednym naśladuje Dewey Roosevelta niemal niewolniczo a mianowicie czyni

rozwoj gospodarczy państwa głównym punktem swego programu.

Apeluje więc Dewey do młodzieży i do jej zapалу do pracy, do przedsiębiorców, którzy po długich latach znoszenia wielkich ciężarów — nareszcie mają być od nich uwolnieni. Wskazuje na ustawiczny deficyt gospodarki rządu Roosevelta. Zrównoważenie budżetu państwowego ma być jednym z najpilniejszych zadań nowego rządu. Ponieważ przed niedawnym czasem minister skarbu mr. Morgenthau oświadczył, że dług państwowy wysokości 50 miliardów dolarów nie będzie niczem nadzwyczajnym dla Stanów Zjednoczonych, przeto ten nawrót do oszczędności, zapowiadany przez Deweya, jest wysoce charakterystyczny.

W zakresie polityki zagranicznej

Dewey dotychczas nie wypowiedział się.

Ponieważ jednak jednym z głównych doradców Deweya jest pułkownik Teodor Roosevelt junior, syn wielkiego prezydenta Stanów, znanego pod popularnym imieniem „Teddy”, przeto utrzymuje się prze-

konanie, że w tym zakresie Dewey na stanowisku prezydenta Stanów prowadziłby energiczniej politykę bezwzględnej neutralności Stanów, niż to czyni obecny prezydent Franklin Roosevelt, znany sympatyk mocarstw zachodnich.

Czołowi przywódcy partji republikańskiej jak wyżej wymieniony Teodor Roosevelt i poseł nowojorski Hamilton Fish protestowali swego czasu przeciwko zniesieniu zakazu wywozu broni ze Stanów. Zresztą uchodzi za pewnik, że Stany Zjednoczone pozostaną wierne zasadzie nie mieszania się do obecnego konfliktu, bez względu na to, czy rządząca obecnie partja demokratyczna zostanie zastąpiona przez przedstawicieli partji republikańskiej, czy też zdoła się utrzymać przy władzy.

Co do spraw polityki wewnętrznej, to Dewey obrał narazie

taktykę krytykowania swego przeciwnika.

Uważa on, że „New Deal” Roosevelta jest zbyt pesymistycznym i pesymizmowi temu przeciwstawia „amerykański optymizm”. Jest on zdania, że Roosevelt zachwał zaufanie do „amerykańskiego systemu, hamu-

jąc w ten sposób w wydatnej mierze inicjatywę prywatną. Zdaniem Deweya obecne metody rządu nie uciekają zbyt gwałtownie sfery przedsiębiorców.

O tych jednak wszystkich problemach, które niewątpliwie najwięcej interesują obywateli Stanów Zjednoczonych —

mr. Dewey narazie zachowuje milczenie.

Nie mówi zatem nic o tem, jak zamierza zwalczyć bezrobocie, jak planuje ożywienie inicjatywy prywatnej, jak zamierza położyć kres wybujałościom kapitalizmu. Jest on zdania, że jeszcze nie nadszedł czas na wypowiedzianie się na ten temat szczególnie i konkretnie. Ale właśnie na te szczegóły czeka Ameryka, spodziewając się, jak zwykle zresztą, wielu „cudów” po nowym kandydacie na prezydenta.

Tak więc narazie społeczeństwo amerykańskie musi się zadowolić tem, że w osobie mr. Deweya posiada wiele obiecującego i pełnego nadziei kandydata na fotel prezydenta. Posiada on wiele osobistego wdzięku, ma zdolność porywania za sobą tłumów, jest doskonałym mówcą, a walory te w obecnych czasach znaczą bardzo dużo,

zwłaszcza, jeśli się weźmie pod uwagę, że obecny prezydent Franklin Roosevelt posiada je w niemniejszym bodaj stopniu.

Partja republikańska jest przekonana, że w osobie Tomasza Deweya znalazła równorzędnego Rooseveltovi kandydata w wyborach. Jego zdolność wzbudzania entuzjazmu i jego młodość stanowią niewątpliwie poważne atuty, zwłaszcza wobec ostatniego zastój partji. Czy jednak wystarczy osobisty „magnetyzm” kandydata republikańskiego do wygrania tej walki? Czy jednak wybory nie będą jednak wymagały więcej od swego kandydata, niż to, co daje osobisty wdzięk, który zresztą można znaleźć u innych kandydatów?

A przytem wszystkim nie należy zapominać o jednym a mianowicie o tem, że

partja demokratyczna tak łatwo nie odda rządów

w ręce partji republikańskiej. Partja zdobyła sobie dzięki akcji Roosevelta niemałą popularność. Nie uchodzi też większej wątpliwości, że Franklin Roosevelt będzie poważnym kandydatem do fotelu prezydenta a obok niego partja demokratyczna zdobyć się napewno także i na inne ważne osobistości, które będą groźnymi przeciwnikami młodego, ambitnego prokuratora nowojorskiego.

I być może, że w walce tej sława pogromcy gangsterów i osobisty wdzięk człowieka, który mając 38 lat kusi się o władzę nad jednym z najpotężniejszych państw świata, okażą się niewystarczające. Przekonają nas o tem wyniki listopadowych wyborów. Do tego czasu może się wiele niewątpliwie zmienić, przyczem należy ciągle mieć na uwadze, że aczkolwiek Ameryka pozornie nie chce mieszać się do spraw „starego świata”, to jednak w gruncie rzeczy wiele problemów Stanów Zjednoczonych zależnych jest od rozwoju wypadków w Europie.

Groźne rysy w stosunkach brytyjsko-irlandzkich.

Akcja protestacyjna Irlandczyków przeciw krwawej sprawie liwości brytyjskiej.

(=) Amsterdam, 7 lutego. Według doniesień z Dublina w stosunkach brytyjsko-irlandzkich zaczynają się ujawniać groźne powikłania. W całej Irlandji rozpoczęła się na wielką skalę zakrojona akcja, mająca na celu zmuszenie Wielkiej Brytanji do uszanowania woli narodu irlandzkiego i ulaskawienia skazanych w Anglii na śmierć dwóch Irlandczyków Barnes'a i Richards'a.

Różne irlandzkie organizacje rozpoczęły już w drodze radiowej wzywać w szeregu miast angielskich do masowych wieców ludności, celem zaprotestowania przeciw krwawej sprawie liwości angielskiej. Jak słychać dalej, Irlandczycy zamierzają zwrócić się z apelem do prezydenta Roosevelta, prosząc go o wystąpienie się u rządu angielskiego o ulaskawienie obu, skazanych.

stały jednak zawsze djabełskie podżegania brytyjskiego posła, rosyjskiego wielkiego księcia, albo francuskiego dyplomaty, tak, że wiele sporów, które mogły zainteresowane państwa bałkańskie łatwo rozwiązać na drodze pokojowej, stawały się nierozwiązalnymi i wcześniej lub później doprowadzały do wielkich powikłań w Europie.

Turyński dziennik „Stampa” pisze, że prawdopodobieństwo zachowania pokoju nad Dunajem i na Bałkanach nie zostało zmniejszone po konferencji belgradzkiej.

Organ armji rosyjskiej pochwała politykę neutralności państw bałkańskich.

(=) Moskwa, 7 lutego. Organ armji czerwonej „Krasnaja Zwiezda” publikuje obszerny artykuł, informujący czytelnika sowieckiego o problemach politycznych na Bałkanach.

Dziennik w obszernej formie przedstawia wysiłki mocarstw zachodnich, mające na celu wciągnięcie państw przymierza bałkańskiego do wojny i wykorzystanie ich dla swoich celów.

Państwa bałkańskie — stwierdza organ sowiecki — dobrze jednak rozumieją, iż ich niezależność i wolność nie może być w żadnym stopniu uzależnioną od intryg angielskich i francuskich podżegaczy wojennych. Państwa bałkańskie uznały, iż wprost odwrotna polityka może być jedynie dla nich korzystna. Interes wszystkich narodów bałkańskich domaga się zjednoczenia się dla prawdziwej wojny o pokój oraz przeciwstawienia się wszelkim planom angielsko-francuskim, zmierzającym do rozszerzenia terenu wojny.

Włochy są zadowolone z wyników konferencji belgradzkiej.

Wyczerpujące komentarze prasy faszystowskiej.

Medolan, 7 lutego. W związku z wynikami konferencji belgradzkiej zamieszcza północno-włoska prasa wyczerpujące komentarze redakcyjne.

„Popolo d'Italia” podkreśla, że obrady państw bałkańskich — jak zresztą uprzednio przewidywano — nie przyniosły żadnych sensacyjnych rezultatów. Pozytywny wynik obrad polega na odnowieniu paktu bałkańskiego i zadokumentowaniu ogólnej woli powstrzymania państw bałkańskich od udziału w obecnej wojnie. „Corriere della Sera” stwierdza, że dy-

plomaci wielkich demokracji, którzy dążyli uparcie do rozszerzenia konfliktu na nowe tereny, spodziewali się, iż belgradzka konferencja stanie się nowym ogniskiem pożogi wojennej. Sądząc z historii, Bałkany wydają się bardzo podatnym terenem dla rozwoju szerzących zagładę zarodków; ale prawdopodobnie osławiona opinia „ogniska niepokojów”, jaką cieszyły się dawniej Bałkany, jest niesłuszną i niesprawiedliwą.

Poza istotną niespokojnością ludów bałkańskich, której nie można zaprzeczyć,

Lekarstwo przeciw śmierci.

— Ozwijże się Franus, a nie medytuj, — przemówiła zniecierpliwiona i żadną pogwarki, bo coś ją dzisiaj mniej bolało w boku.

— A cóż wam rzekę? Nie rad gadam... kie nie poredzę...

Pociągła nosm głośno i końcem chustki pod brodą związanej otarła łzę, na myśl, jako po jej śmierci Franus trombita będzie wyłakiwał jej strate, w letnie, wygrzane noce, a las mu będzie szumił do wtórń, zaś bacia powie:

— Nie Franek gro, to aż gielcy po dolinie; dyć pewno za babą rozpamiętuje...

Smetno słodkie myśli przerwało wejście Józefki, z użaleniem się na kłopoty gospodarskie. Chwilę gadała, aż wreszcie po dłuższym kołowaniu doszła do mającego się odbyć w niedziale wesela Hanusi Walczaków, a chrześnej Helki; o gorących zaproszeniach dla Franka, popartych w dobranych i przekonywujących słowach, prośbami rzekomo samej Hanusi.

— Trzeba, żeby wasz chłop był na weselu, bo już gadają, że się przy was w akusierkę przemienił, co ciągle imo na izbie siedzi.

Helka przeknęła gniew i obrazę. Jęklwym głosem dając wreszcie swoje przyzwolenie.

— Użreć mnie kee ten scypawka — pomyślała z nienawiścią i bólem. Dopiero po jej odejściu odetchnęła z ulgą i z czułości przyglądała się chwilę mężowi, siedzącemu na zydlu i naprawiającemu złamane biczyzko.

— Ej było mi, było, jako w niebie nie lepiej... — szepnęła ażałośnie, obiegając wzrokiem izbę, wszelkimi dostatkami zapełnioną.

— Franus! — He? — To pojedziesz na wesele Hanusi? — Przecie sami kccicie, coymb szed — ozwał się, nie odrywając wzroku od biczyzka.

W tej chwili psy zaczęły naszczekiwać. Franek wyszedł do sieni.

— Zaś ten goniec Janielcia — mruknęła Helka, usłyszawszy przymilny głos mówiącej.

— Stara dziewczka, a próżniak, ino lafruje po chłapach...

Następny dzień wydawał się leżającej wciążliwie długim. Franek od rana poszedł do poręby rabać drzewo. Józefka bezustanku zagadywała o weselu, schlebając Helce na różne sposoby.

— My obie z Janielcia już się zaopiekujemy Frankiem, bo to on chłop niewygwary.

Helka jednak dziś nie była rozmowną; przesuwała w palcach koronkę, a w my-

ślach szukała powodu nagłej czułości Józefki.

— Cosik ona w tem ma... nie bez kozery zabiega, — myślała z wyostrzoną czujnością. Znużona, przewracała się na bok, spoglądając w okno zroszone, toteż z żywą radością w głosie witała Tereskę, której dawno niewidziała.

Tereska, po ceremonialnym użaleniu się nad jej chorobą skoro tylko Józefka wyszła, poczęła już innym głosem opowiadać, jakie to plotki gwarzą o niej i jej chorobie, o Franku, a zwłaszcza o Józefce i jej dziewczce, Janielci, co się jamoruje skim popadnie. „No i bez tego nie jest — mówiła, — żeby nie ostrzyła sobie zębów na Franka, że się pono obie z macią wybierają na wesele Hanki, z twoim chłopem i twójmi kołmi”. Trzepała coraz goręcej, rozsiadając się na łóżku, coraz bliżej leżającej.

W miarę opowiadania Tereski na policzki Helki występowały ognie rumieńców, ręce jej się trzęsły, a usta otwierały się, jakby do krzyku.

— Ponoś już dała zapis Frankowi? — pytała z gorącą ciekawością. — Ptaszkowa wszędzie opowiada o tem z wielką uciechą.

To już Helkę podrzuciło. Gwałtownym ruchem zerwała się i usiadła, chcąc z łóżka wyskoczyć, ale tylko z przesywającym krzykiem bólu i przerażenia zwała się na poduszki, trzymając się za bok, gdzie wedle orzeczenia lekarza był on „ból”, nie dający się bez noża usunąć.

— Jezusie! Maryjo! Tereś ratuj! — jęczała z śmiertelnym strachem w oczach. — Pewnie już umieram...

— Zaśby, Helcia!... Dy się upamiętaj: cóż ci się stało? — mamrotala niemniej przestraszona Tereska. — Boli cię, he? gadajże...

— Ni, ni boli teraz... — wykszuwiała z ulgą, oddechając coraz pewniej i głębiej.

— Tereś, widzi mi się, co bolok puknon, jakim się znała poruszyła...

— Raty! — wykrzyknęła Tereska, planśnawszy w dłonie. — Wicie, wicie moi ludziska, bolok se puknon! — Wzięła się pod boki, z podziwem kręcąc głową.

— Pan Jezus mię zratował ku swojej chwale. — Wzniosła oczy na obrazy, wiszące nad łóżkiem, a błogość rozlała się po jej twarzy.

— Chwała Bogu, kie ci lepiej, to już nie bedziesz umierać... szkodaby majątku, jakby Franek ostał wdowcem, dyby go dziwki ozdarył cheba.

— Nie pleć Tereś, mój chłop nie do żeniaczki — rzekła z obrazą, zacinając usta.

— Helcia, chłopu nigdy nie trza dowierzać. Ty tu leżysz, o niczem nie wiedząca, a Józefka ci już ryktuje babe dla Franka!

— A którem-ze to? — syknęła, gotowa już biec i bić.

(Dokończenie nastąpi).

Anglia wypowiedziała wojnę plotkom.

Nasładowe się wzory niemieckie, które niedawno jeszcze wysmiewano.

Berlin, 7 lutego. — Anglia poczęła nasładować na nowym terenie wzory niemieckie. Ostatnio na wzór niemieckiego hasła „nieprzyjaciel podsłuchuje” wypowiedziano w Anglii wojnę plotkom. A trzeba zaznaczyć, że jeszcze niedawno temu w Anglii wysmiewano się z niemieckiej akcji przeciwko szpiegostwu.

W wywiadach miejscowościach angielskich wywieszono odpowiednie afisze, a dzienniki zamieszczają ogłoszenia, w których ostrzegają się angielska publiczność przed zbytnim plotkowaniem, mogącem przysłużyć się nieprzyjacielowi. Poza tem Anglia musi zwrócić uwagę na problem szczególnie leżący jej na sercu, a mianowicie na poważne straty w okrętach, co jest bardzo ważnym ze względów propagandowych. Jeden z afiszów przedstawia dwóch rozmawiających ze sobą Anglików, a za ich plecami widać tonący okręt.

Bezrobocie w Anglii wzrasta.

(=) Amsterdam, 7 lutego. — W ciągu stycznia liczba bezrobotnych w Anglii wzrosła o 157.371 osób i wynosi obecnie 1.518.896.

Wśród ostatnio zarejestrowanych bezrobotnych nie mniej jak 170.000 przypada na przemysł budowlany i rolnictwo.

Dostawy rosyjskie dla Niemiec przekreślają angielskie obliczenia.

(=) Kopenhaga, 7 lutego. — Moskiewski korespondent dziennika duńskiego „Politikens” donosi, że obecnie staje się coraz wyraźniejszym znaczenie Rosji, jako ważnego czynnika dla poparcia wysiłków Niemiec w kierunku przeciwdziałania się obliczeniom strategii brytyjskiej.

Korespondent stwierdza, iż jest faktem zupełnie bezspornym, że dostawy rosyjskiej benzyny, zboża, paszy i t. d. do Niemiec posiadają olbrzymie znaczenie dla dalszego rozwoju wypadków wojennych. Fakt ten dowodzi równocześnie, że rząd sowiecki pojmuje zupełnie poważnie swą współpracę z Rzeszą niemiecką.

Nowy dowódca sił zbrojnych Holandji.

Amsterdam, 7 lutego. — Naczelny dowódca holenderskich sił zbrojnych, lądowych i morskich, gen. I. H. Reynders, wystąpił na własne żądanie ze służby wojskowej. Nowym naczelnym dowódcą lądowych i morskich sił zbrojnych został zamianowany gen. porucznik H. G. Winkelmann, pozostający ostatnio w stanie spoczynku.

Nowo mianowany holenderski wódz naczelny, gen. H. G. Winkelmann urodził się w r. 1876. W roku 1928 był on szefem sztabu głównego armji, a później dowódcą IV dywizji. W roku 1924 wystąpił gen. Winkelmann z czynnej służby.

Zaostrzenie bojkotu brytyjskich towarów w Chinach

Szanghaj, 7 lutego. — Chińska prasa w prowincji Szantung wypowiada się za zaostrzeniem antyangielskiego kursu i za wzmocnieniem bojkotu brytyjskich towarów. W różnych miastach i wsiach wtargnęli członkowie antybrytyjskich organizacji do sklepów, rekwirowali angielskie towary i polecali je publicznie sprzedawać.

Antyangielski wydział w Tsingtau przygotowuje środki do energicznego przeprowadzenia bojkotu bryt. towarów.

Krótkie wiadomości z całego świata.

(=) Ankara, 7 lutego. — Gwałtowne trzęsienie ziemi zniszczyło niemal doszczętnie dwie wsi w rejonie Erindjan w Anatolji. Dotychczas doniesiono o 45 osobach zabitych i bardzo wielu rannych.

(=) Amsterdam, 7 lutego. — „Times” donosi z Indji, że panujące tam groźne niepokojenie tubylców rozszerzyły się obecnie na północną część półwyspu aż do okręgu Ahmadzji.

(=) Berlin, 7 lutego. — Wbrew pewnym twierdzeniom niektórych dzienników zagranicznych, komunikacja tranzytowa między Niemcami i Rumunją przez tereny Unji Sowieckiej odbywa się bez żadnych przeszkód.

23 stopnie mrozu w Oslo.

Oslo, 7 lutego. — Nasilenie mrozu w stolicy Norwegji doszło do minus 23 stopni, osiągając rekord, nienotowany od 65 lat. Zalodzenie Kattegatu i Skagerraku przybiera bardzo ostre formy. Masy lodu unoszone są przez silny prąd z morza Północnego przez Kattegat, gdzie tworzą się olbrzymie zatopy lodowe.

Odwiłz w południowej Holandji

Powódź w Limburgji.

Amsterdam, 7 lutego. — Odwiłz w południowych częściach Holandji spowodowała w różnych miejscach wylewy i stała się powodem licznych przerw w komunikacji. W prowincji Limburg woda pokrywa drogi w niektórych punktach do wysokości 50 cm. Także liczne miejscowości w innych prowincjach są zalane wodą i zupełnie odcięte od świata.

Warszawa dzisiejsza.

Dwa pociągi żywności zjadają codziennie warszawianie.

Wzrost spożycia chleba.

Warszawa, w lutym.

Należyte zaprowiantowanie Warszawy nie jest rzeczą łatwą. Dużo ono sprawiało kłopoty ojcom miasta jeszcze w czasach przedwojennych, kiedy Warszawa liczyła mniej mieszkańców niż obecnie. Jest bowiem ciekawe, że mimo wyjazdu wielu osób, Warszawa ma obecnie więcej mieszkańców, aniżeli przed wojną. Spowodował to przede wszystkim masowy przyjazd do Warszawy żydów oraz wielu Polaków z terenów przyłączonych do Rzeszy.

W chwili obecnej miasto liczy ponad półtora miliona mieszkańców, biorąc już w tem pod uwagę stosunkowo dość znaczny odsetek niezameldowanych, a czasowo przebywających w Warszawie. Wyżywienie tak olbrzymiej ilości ludzi wymaga kolosalnych zapasów produktów spożywczych. Miasto troszczy się głównie o zaprowiantowanie obywateli, którym wydało kartki. Jest ich około 1.300 tysięcy.

Aby więc wydać każdemu mieszkańcowi pół kilograma chleba na dwa dni, trzeba upiec 650 tysięcy kilogramów chleba, co stanowi około 33 wagonów 20-tonowych. Dla kontyngentowego przydziału cukru, którego każdy mieszkaniec ma otrzymać 400 g — potrzeba 520.000 kg, a więc 26 wagonów, każdy po 20 ton. Przeważający obywatel nie zdaje sobie sprawy, że chcąc dać na każdą kartkę do 300 g soli — potrzeba jej około 20 wagonów, 10-gramowymi kawałkami mydła przydzielonymi dla każdego mieszkańca — zapewnia się blisko 7 wagonów 20-tonowych.

Chociaż Warszawa konsumuje tak znaczne ilości chleba, cukru itp. nie jest ona wcale syta. Jest to zupełnie zrozumiałe. Gdyby bowiem obok pół kilograma chleba

na dwa dni obywatel miał do swej dyspozycji trochę tłuszczu, jarzyn itp., to niewątpliwie zaprowiantowanie jego byłoby znośniejsze, a zapotrzebowanie na chleb mniejsze. W obecnej chwili czeka on tylko na chleb, który zjada natychmiast po otrzymaniu.

Z powyższych cyfr wynika jednak, że nawet na tak skromne wyżywienie Warszawa potrzebuje codziennie dziesiątki wagonów produktów spożywczych. Porcje kontyngentowe są niewielkie, ale otrzymuje je każdy mieszkaniec Warszawy. Gorsza natomiast jest sytuacja mieszkańców osiedli podmiejskich. W normalnym okresie zakupywali oni produkty spożywcze, głównie chleb, mięso, tłuszcz, cukier itp. w mieście, gdzie znaczna ilość tych ludzi pracuje. Dziś, chcąc nabyć chleb czy cukier poza kartkami, muszą płacić paszarskie ceny. W wielu osiedlach dotychczas nie wprowadzono przydziału kontyngentowego artykułów spożywczych, co ogromnie utrudnia wyżywienie, zwłaszcza rodzin pracowniczych. Jarzyn w tych osiedlach można jeszcze dostać, ale trudno o chleb, cukier itp.

Zupełnie więc jest zrozumiałe, że najdrobniejsze nawet niedociągnięcie w komunikacji kolejowej powodują ogromne kłopoty. Zmniejszyć je mogłyby tylko znaczne zapasy produktów spożywczych. Niestety, miasto tych zapasów nie posiada.

Widzimy więc, że należyte zaprowiantowanie Warszawy wcale nie jest rzeczą łatwą, bo ten zbiorowy kolos pożera codziennie dziesiątki wagonów różnego rodzaju produktów spożywczych, które trzeba sprowadzać z okolic o setki często kilometrów oddalonych od miasta.

Obsuwająca się góra zasypała hiszpańska wieś

Madryt, 7 lutego. — Obsuwająca się góra zasypała we wsi Fuentes des Casna 11 domów. Z pośród mieszkańców 13 zostało zabitych, a wielu odniosło rany.

Wiadomości sportowe.

Sukces niemieckich narciarzy w Garmisch-Partenkirchen.

Garmisch-Partenkirchen, 7 lutego. — W sobotę rozpoczęły się w Garmisch-Partenkirchen na znanych terenach olimpijskich wielkie międzynarodowe zawody narciarskie przy udziale przedstawicieli Włoch, Słowacji, Jugosławji, Rumunji, Bułgarii, protektoratu czesko-morawskiego i Niemiec.

W dniu tym rozegrano bieg zjazdowy, który zakończył się pełnym sukcesem narciarzy niemieckich zarówno w konkurencji męskiej, jak i kobiecej. Bieg odbył się na znanej trasie zjazdowej z Kreuzeck. Wyniki biegu były następujące:

Bieg panów: 1) Jennewein 4:08.2, 2) R. Wörndle 4:14.2, 3) W. Walch 4:16, 4) A. Pfeiffer (wszyscy Niemcy), 5) Cherroni (Włochy).

Bieg pań: 1) Christa Cranz 4:22, 2) Lisa Resch 4:22.5, 3) Helga Gödl 4:23.2, 4) Hilde Juse (wszystkie Niemcy), 5) Beinbauer (Czechy) 5:03.2.

W turnieju hokejowym Włochy po zwycięskiej walce pokonały Słowację 3:1 (0:0, 1:0, 2:1), a Protektorat Czech i Moraw pokonał Włochy 5:0 (1:0, 1:0, 3:0). Protektorat doszedł do finału, w którym zmierzył się ze zwycięzcą meczu Niemcy—Węgry.

W niedzielę rozegrano w Garmisch-Partenkirchen drugą część kombinacji alpejskiej t. zn. slalom. W slalomie pań zwyciężyła Christa Cranz, a w slalomie panów pierwsze miejsce zajął mistrz świata Jennewein. Obydwójce zajęli również pierwsze miejsca w kombinacji alpejskiej.

W otwartym konkursie skoków, rozegranym na wielkiej skoczni olimpijskiej o nagrodę ministra spraw zagranicznych Rzeszy, zwyciężył Józef Weller (Niemcy).

Sezon piłkarski 1940 będzie bardzo ożywiony.

Mimo działań wojennych sezon piłkarski zapowiada się doskonale. Już dzisiaj kalendarzyk spotkań międzynarodowych obejmuje poważną ilość zawodów, które wskazują na to, że ludzie tak bardzo przywiązali się do sportu, iż nie mogą się odeń oderwać nawet w czasach wojennych.

Sezon rozpocznie się w marcu. W miesiącu tym rozegranych zostanie już 5 spotkań międzynarodowych, a mianowicie: 3 marca w Turynie Włochy—Szwecja i w Antwerpii Holandia—Belgia, 24 marca w Berlinie Niemcy—Węgry, 31 marca w Budapeszcie Węgry—Szwajcaria i w Bukareszcie Rumunia—Jugosławia.

W kwietniu będziemy mieli cztery spotkania: 14 kwietnia w Rzymie Włochy—Rumunia i w Wiedniu Niemcy—Jugosławia, 21 kwietnia w Pradze Protektorat Czech i Moraw—Węgry, 28 kwietnia w Amsterdamie Holandia—Belgia.

W maju zostaną rozegrane tylko trzy spotkania. W Medjolanie 5 maja odbędzie się wielkie zawody Niemcy—Włochy, które do pewnego stopnia będą decydowały o prymacie w europejskim piłkarstwie, 19 maja w Lozannie spotka się Szwajcaria z Belgią, a tegoż samego dnia w Budapeszcie Węgry będą walczyły z Rumunją.

Czerwiec przyniesie nam dwa spotkania a to: 9 czerwca w Budapeszcie Węgry—Jugosławia i 16 czerwca w Sztokholmie Szwecja—Danja. W lipcu nie będzie żadnych spotkań. 17 września zostanie rozegrany w Oslo mecz Norwegia—Danja, 6 października w Sztokholmie mecz Szwecja—Norwegia, 20 października w Kopenhadze Danja—Szwecja, a ostatnim meczem w sezonie będzie spotkanie Węgry—Włochy w Bolonii, które będzie godnym zakończeniem sezonu. Odbędzie się ono 10 listopada.

Jak więc widzimy, zwolennicy piłkarstwa nie będą mieli powodów do narzekania na brak sensacji wysokiej klasy. Zaznaczyć przytem należy, że toczą się jeszcze rokowania co do meczu Niemcy—Danja, który prawdopodobnie zostanie rozegrany w Kopenhadze. Także i Włochy znajdują się w pertraktacjach z Portugalią co do dwóch spotkań, z których jedno odbyłoby się w Medjolanie, a drugie w Lizbonie. W Paryżu mówi się o meczu Francja—Anglia, który miałby być rozegrany w dn. 11 lutego.

KRONIKA.

Środa Popielcowa.

W dniu dzisiejszym wypada uroczystość t. zw. Środy Popielcowej. Stanowi ona zakończenie okresu wesela i radości, trwającego od Bożego Narodzenia. Symbolem jej jest popiół, którym w kościołach księża posypują głowy wiernym na przypomnienie, że „z prochu powstałeś i w proch się obrócisz”. Symbol ten ma nam przypomnieć, że wartość rzeczy doczesnych i skierować naszą myśl ku sprawom zbawienia wiecznego.

Środa Popielcowa wprowadza nas w okres Wielkiego Postu. Nastroj Wielkiego Postu, który nie jest nastrojem żaloby, ale pokuty, uwidacznia się także w zwyczajach kościelnych. Od Środy Popielcowej aż do Wielkanocy szaty kościelne są koloru fioletowego. Zanieczniano w niedzielę na sumach gfy organowej, bogatszego przystrajania ołtarzy, nie mają na celu wzbudzać smutku, ale nastroj pokutny, skłaniający grzesznika do wzięcia w siebie i zastanowienia się nad stanem swojej duszy. — W okresie tym wszelkie zabawy i wesela są zakazane, a ślubów udziela Kościół katolicki tylko wyjątkowo, na podstawie specjalnych przepisów.

Aczkolwiek w roku bieżącym okres t. zw. karnawału z uwagi na obecna wojnę, był zupełnie pozbawionym wszelkich zabaw, to jednak większe skupienie się i zastanowienie się nad stanem swojej duszy będzie dla każdego bardzo wskazane.

Wyjaśnienie w sprawie Centralnego Urzędu Rolniczego.

W związku z trzecim postanowieniem wykonawczym do rozporządzenia z dnia 23 XI 1939 r. o gospodarce żywności, do-

tyczącym założenia Centralnego urzędu Rolniczego Krakowska Kongregacja Kupańska wyjaśnia:

§ 3. ustęp 1 stanowiący, iż: „Wytwory gospodarki żywności i rolnictwa, wyrabiane na obszarze Generalnego Gubernatorstwa lub przywożone z Rzeszy Niemieckiej z zagranicy lub innego obszaru celnego należy zaoferować do kupna Centralnemu Urzędowi Rolniczemu przed sprzedażą, zbyciem lub innego rodzaju puszczenia ich na rynek”.

oraz § 6 stanowiący iż: „Przedsiębiorstwa obrabiające i przetwarzające oraz kupey, spółdzielnie i zawodowi przedsiębiorcy składowi, którzy na obszarze Generalnego Gubernatorstwa biorą na skład za zapłatą lub bezpłatnie wyroby gospodarki żywności i rolnictwa, winni Centralnemu Urzędowi Rolniczemu niezwłocznie donieść na piśmie o przyjęciu na skład oraz każdym przychodzie i rozchodzie”. (dotyczy ten obowiązek wyłącznie towarów przyjętych na skład), narazie nie obowiązuje, a termin ich wejścia w życie określi kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa.

Stan wody na Wiśle.

Według komunikatu urzędowego stan wody na Wiśle przedstawia się następująco:

Wodowskaz w Krakowie wg. stanu z dn. 7 lutego, godz. 8 rano: —285, lód stoi.

Wodowskaz w Zawichocie: wg. stanu z dn. 6 lutego, godz. 8 rano: +130, lód stoi.

Nieostrożni przechodnie powodują nieszczęśliwe wypadki.

W ostatnich dniach Pogotowie Ratunkowe interwenjowało w kilku wypadkach, w których nieostrożność przechodniów przyczyniła się do wyrządzenia im szkody. Przechodnie nie zwracają uwagi na ozywiony ruch samochodowy, w wielu wypadkach nie trzymają się wskazówek służby porządkowej, nie licząc się z tem, że na zatorzonej nawierzchni ulic nie można tak szybko zatrzymać rozpędzonego samochodu, aby uniknąć potrącenia nieostrożnego przechodnia.

Należy zatem zaapelować raz jeszcze do rozsądku przechodniów, aby we własnym interesie zwracali baczną uwagę na przepisy o ruchu ulicznym, a zanim zdecydują się na przejście z jednej strony ulicy na drugą, zorientowali się, czy posterunkowy wskazał odpowiedni kierunek przejścia i czy nie nadjeżdża samochód, wzgl. pojazd, który może grozić potrąceniem, wzgl. przejechaniem.

Pogotowie ratunkowe przy pracy.

Kraków, 7 lutego. — Dzisiejszej nocy interwenjowało Pogotowie Ratunkowe na ul. Krupniczej, gdzie z domu pod nr. 10 wyskoczyła z drugiego pietra Genowefa C. lat około 20. Denatkę odwieziono do szpitala, stwierdzając ogólne kontuzje. Ponieważ denatka nie odzyskała przytomności, przeto powód jej rozpaczliwego kroku pozostał narazie nieznanym.

W Krakowie wykonano wyrok śmierci.

(=) Kraków, 7 lutego. — Trybunał specjalny w Krakowie skazał w swoim czasie na śmierć Jana Maleka za bandytyzm. Wyrok wykonano w dniu 2 lutego 1940 r.

Stracony Malek w październiku 1939 r. wraz z trzema współnikami dokonał włamania i skradł z kasy ogniowatwej znaczną sumę pieniędzy. Gdy później bandyta wytopiono i dwaj funkcjonariusze policyjni Polacy usiłowali go ująć, Malek broił się, ostrzeliwując się z rewolweru.

Trzech bandytów z Łodzi skazanych na śmierć.

Sądowy epilog krwawych napadów we wrześniu z. r. w Woli Żaradzyskiej.

(=) Łódź, 7 lutego. Przed trybunałem specjalnym w Łodzi odbył się w poniedziałek proces przeciw bandzie, złożonej z 14 osób, która dokonała szeregu napadów. W wyniku procesu trzech oskarżonych — bracia F. i A. Kmieciowie oraz Edward Sanku zostało skazanych na śmierć, Eugeniusz Choraży na 12 lat ciężkiego więzienia, zaś jeden oskarżony małoletni na 6 miesięcy więzienia. Dwóch podsądnych zostało uwolnionych.

Skazani w dniu 2 września 1939 r. we wsi Wola Żaradzyska planowo demolowali i rabowali mieszkania rodzin niemieckich i terroryzowali w brutalny sposób członków tych rodzin w ich domach. Skazani na śmierć podsądni byli przywódcami bandy, która przybyła z Pabjanic do wymienionej wsi z zamiarem napadnięcia i zrabowania miejscowej bezbronnej ludności niemieckiej z powodu jej niemieckiego pochodzenia. Wiele rodzin niemieckich uniknęło ciężkiego pobięcia tylko dzięki szybkiej ucieczce do lasów. Niemiecki rolnik Karl Jaeger, który został przez bandytów schwytyany, był przez szereg godzin bity w okrutny sposób wśród okrzyków, iż należy z nim skończyć a wnętrzności jego powiesić na płocie. Surowy wymiar kary jest w tym wypadku tembardziej usprawiedliwiony, że skazani byli zwykłymi bandytami, którzy korzystając z powszechnego nieszcześcia, jakim jest wojna, nie wahałi się dokonywać bestjańskich rabunków.

